

มาตรการทางกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาวุธปืน¹

สมภพ กองสมบัติ²

การค้นคว้าอิสระเรื่อง มาตรการทางกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาวุธปืน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเป็นมา แนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับการควบคุมอาวุธปืน เพื่อศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมอาวุธปืนของประเทศไทยและต่างประเทศ เพื่อวิเคราะห์ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมอาวุธปืน และเพื่อศึกษาหาแนวทางในการปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมอาวุธปืนในประเทศไทยให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ได้ผลการศึกษาดังต่อไปนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับคุณสมบัติของผู้ขอใบอนุญาตมีอาวุธปืนในครอบครอง

มาตรา 13 แห่งพระราชบัญญัติ อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 บัญญัติไว้ว่า ห้ามมิให้ออกใบอนุญาตตามความในหมวดนี้ให้แก่ 1) ต้องไม่ใช่ผู้ที่ได้รับโทษจำคุกสำหรับความผิดตามกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 97-111 (หมวดที่ 1 ความผิดฐานประทุษร้ายต่อพระบรมราชตระกูล , หมวดที่ 2 ความผิดฐานขบถภายในราชอาณาจักร และหมวดที่ 3 ความผิดฐานขบถภายนอกราชอาณาจักร), มาตรา 120 ความผิดฐานใช้กำลังทำร้ายหรือใช้วาจาขู่เข็ญจะต่อสู้หรือขัดขวางเจ้าพนักงานผู้กระทำความผิด , มาตรา 177 ถึง 183 ความผิดฐานสมคบกันเป็นอั้งยี่และเป็นช่องโจรผู้ร้าย , มาตรา 249 ถึง 250 ความผิดฐานประทุษร้ายต่อชีวิต , มาตรา 293 -296 ความผิดฐานลักทรัพย์ , มาตรา 297-302 ความผิดฐานวิ่งราว ฐานชิงทรัพย์ ฐานปล้นทรัพย์ และฐานสลัด , มาตรา 303 ความผิดฐานกรรโชก ต้องไม่ใช่บุคคลที่ต้องโทษสำหรับความผิดตามกฎหมายลักษณะอาญา ตามมาตรา 254 ถึงมาตรา 257 ความผิดฐานประทุษร้ายแก่ร่างกาย และพ้นโทษยังไม่เกิน 5 ปี นับแต่วันพ้นโทษถึงวันที่ยื่นขอใบอนุญาต เว้นแต่ในกรณีความผิดที่กระทำด้วยความจำเป็นหรือเพื่อป้องกันหรือโดยถูกยั่วโทะสะ 2) บุคคลซึ่งต้องโทษจำคุกสำหรับความผิดอันเป็นการฝ่าฝืนต่อพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด และดอกไม้เพลิง พุทธศักราช 2477

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระเรื่อง มาตรการทางกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาวุธปืน โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ จตุพร วงศ์ทองสรรค์ ประธานและกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์พิมพ์ใจ รื่นเรียง และรองศาสตราจารย์ประเทือง ธนนิผล

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง

มาตรา 11 มาตรา 22 มาตรา 29 หรือมาตรา 33 หรือพระราชบัญญัตินี้ มาตรา 7 มาตรา 24 มาตรา 33 หรือ มาตรา 38 3) บุคคลซึ่งต้องโทษจำคุกตั้งแต่สองครั้งขึ้นไปในระหว่าง 5 ปี นับย้อนขึ้นไปจากวันยื่นคำขอ สำหรับความผิดอย่างอื่นนอกจากที่บัญญัติไว้ใน (1) และ (2) เว้นแต่เป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ 4) บุคคลซึ่งยังไม่บรรลุนิติภาวะ 5) บุคคลซึ่งไม่สามารถจะใช้อาวุธปืนได้โดยกายพิการหรือทุพพลภาพ เว้นแต่จะมีไว้เพื่อเก็บตามมาตรา 11 6) บุคคลซึ่งเป็นคนไร้ความสามารถหรือเป็นคนเสมือนไร้ความสามารถหรือปรากฏว่าเป็นคนวิกลจริต หรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ 7) บุคคลซึ่งไม่มีอาชีพและรายได้ 8) บุคคลซึ่งไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง 9) บุคคลที่มีความประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง อันอาจกระทบกระเทือนถึงความสงบเรียบร้อยของประชาชน

สำหรับใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน ห้ามมิให้ออกให้แก่บุคคลซึ่งมีชื่อในทะเบียนบ้านตามกฎหมายว่าด้วยการทะเบียนราษฎร และมีถิ่นที่อยู่ประจำในท้องที่ที่บุคคลนั้นขออนุญาตน้อยกว่า 6 เดือน

บทบัญญัติดังกล่าว มีข้อพิจารณาหลายประการ ประการแรก บทบัญญัติของกฎหมายข้างต้น ได้กำหนดบุคคลซึ่งต้องโทษจำคุกสำหรับความผิดตามกฎหมายลักษณะอาญา พบว่า ไม่มีความทันสมัย เนื่องจากในปัจจุบันกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127 มิได้ใช้บังคับแล้ว แต่บทบัญญัตินี้ก็มิได้มีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขให้สอดคล้องกับกฎหมายที่มีผลใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน ประการที่สอง คุณสมบัติตามที่ได้บัญญัติไว้ มีความเหมาะสมเพียงพอแล้วหรือไม่ เนื่องจากยังมีบุคคลอีกหลายประเภทที่ไม่สมควรจะได้รับใบอนุญาตให้เป็นผู้ได้รับใบอนุญาตให้ครอบครองอาวุธปืน เช่น บุคคลที่มีปัญหาสุขภาพที่อยู่ในภาวะสมองเสื่อม บุคคลที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาต บุคคลที่มีความประพฤติชั่วความรุนแรงในครอบครัว บุคคลที่คาดว่าจะเป็อันตรายต่อชีวิตและร่างกาย หรือทรัพย์สินของบุคคลอื่น หรือต่อความปลอดภัยสาธารณะหรือมีความเสี่ยงจะฆ่าตัวตาย เป็นต้น

ด้วยเหตุนี้ ผู้ศึกษาจึงเห็นว่า ควรมีการกำหนดคุณสมบัติของบุคคลที่ขอรับใบอนุญาตครอบครองอาวุธปืนให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น และเคร่งครัดมากขึ้น มีการกำหนดคุณสมบัติของผู้ยื่นขอใบอนุญาตครอบครองอาวุธปืนให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น ได้แก่ มีการแก้ไขบทบัญญัติของกฎหมายเกี่ยวกับการกระทำความผิดอาญาให้สอดคล้องกับประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งมีผลบังคับใช้อยู่ในปัจจุบัน และเพิ่มหลักเกณฑ์เกี่ยวกับคุณสมบัติบางประการ โดยนำบทกฎหมายของต่างประเทศตามที่ได้ศึกษามาแล้ว ตามคุณสมบัติของผู้ขออนุญาตครอบครอง

ปืนตามกฎหมายว่าด้วยอาวุธและวัตถุระเบิด (Arms and Explosives Act) และกฎหมายควบคุมอาวุธปืน (Arms Offence Act) ของสาธารณรัฐสิงคโปร์, คุณสมบัติของผู้ขออนุญาตครอบครองปืนตามกฎหมายควบคุมอาวุธปืนและดาบ (Firearms and Swords Control Law) ของประเทศญี่ปุ่น, คุณสมบัติของผู้ขออนุญาตครอบครองปืนตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาวุธปืน ค.ศ. 1968 (The Gun Control Act 1968(GCA)) ของประเทศสหรัฐอเมริกา มาเป็นแนวทาง เช่น ต้องไม่เป็นบุคคลที่มีพฤติกรรมอันตราย โดยการสะกดรอยตามผู้อื่นและได้รับคำเตือนหรือมีคำสั่งให้ยับยั้งการกระทำดังกล่าว ไม่เป็นบุคคลที่มีพฤติกรรมรุนแรงและมีคำสั่งห้ามตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันความรุนแรงในครอบครัว และไม่เป็นบุคคลที่คาดว่าเป็นภัยคุกคามหรือจะเป็นอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สินของผู้อื่น ความปลอดภัยสาธารณะหรือเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย รวมถึงต้องไม่เป็นบุคคลที่มีประวัติการไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด เป็นต้น นอกจากนี้ เพื่อให้การใช้อาวุธปืนที่ครอบครองเป็นไปด้วยความปลอดภัย ควรมีการกำหนดให้บุคคลที่ยื่นขอรับใบอนุญาตครอบครองอาวุธปืนต้องเป็นผู้ที่ผ่านการอบรมเกี่ยวกับกฎหมายและข้อบังคับเกี่ยวกับการครอบครองอาวุธ วิธีการใช้งาน และการเก็บรักษาอย่างปลอดภัย รวมถึงต้องผ่านการทดสอบทักษะการยิงปืนด้วย ทั้งนี้เพื่อให้การออกใบอนุญาตเกี่ยวกับการครอบครองอาวุธปืนมีความเข้มงวดมากยิ่งขึ้น และใช้ควบคุมการใช้ การครอบครองอาวุธปืนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับจำนวนอาวุธปืนที่มีไว้ในครอบครอง

มาตรา 9 แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 กำหนดไว้ว่าใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืน ให้ออกให้แก่บุคคลสำหรับใช้ในการป้องกันตัวหรือทรัพย์สิน หรือในการกีฬาหรือยิงสัตว์ โดยใบอนุญาตนั้นให้ออกสำหรับอาวุธปืนแต่ละกระบอก

ปัญหาคือ บทบัญญัติมาตรานี้ ไม่ได้กำหนดว่า บุคคลที่ขอใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนนั้น สามารถขอครอบครองปืน ณ เวลาเดียวกันได้กี่กระบอก เพียงแต่กำหนดไว้ว่าใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนหนึ่งใบสำหรับอาวุธปืนหนึ่งกระบอกเท่านั้น ทำให้ประชาชนบางคนอ้างเหตุจำเป็นและครอบครองปืนมากเกินไป ซึ่งเกินกว่าความจำเป็นในการอ้างเพื่อป้องกันชีวิตและทรัพย์สิน

ผู้ศึกษาจึงเห็นว่า ควรมีการจำกัดจำนวนอาวุธปืนที่ประชาชนแต่ละคนสามารถมีไว้ในครอบครอง โดยไม่ให้บุคคลสามารถขอครอบครองอาวุธปืนได้โดยเสรี ซึ่งเกินกว่าความจำเป็น

ในการป้องกันชีวิตและทรัพย์สิน ซึ่งเป็นการป้องกันไม่ให้ประชาชนมีการครอบครองอาวุธปืนเกินกว่าความจำเป็นและเป็นการลดอัตราความเสี่ยงในการนำอาวุธปืนมาใช้ในการก่ออาชญากรรม ส่วนจำนวนที่เหมาะสมจะเป็นเท่าใดนั้น ผู้ศึกษาเห็นว่า ควรนำบทบัญญัติของกฎหมายของสาธารณรัฐสิงคโปร์มาใช้เป็นแนวทาง

3. ปัญหาเกี่ยวกับการเก็บรักษาอาวุธปืน

ปัจจุบัน พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ยังมุ่งเน้นเกี่ยวกับการขอใบอนุญาตการครอบครองอาวุธปืนเท่านั้น แต่ยังมีได้มีบทบัญญัติใดที่กำหนดเกี่ยวกับการเก็บรักษาอาวุธปืนซึ่งใช้บังคับกับประชาชนแต่ประการใด มีเพียงการบัญญัติเกี่ยวกับการเก็บอาวุธปืนเป็นการเฉพาะของแต่ละหน่วยงานของรัฐ เช่น ระเบียบของกรมราชทัณฑ์ ว่าด้วยการใช้อาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืน พ.ศ. 2543 ซึ่งบทบัญญัติดังกล่าวเป็นการบัญญัติถึงหลักเกณฑ์ในการเบิกจ่ายอาวุธปืนให้แก่ข้าราชการกรมราชทัณฑ์ เฉพาะกรณีการปฏิบัติหน้าที่ราชการ เท่านั้น ซึ่งผู้ศึกษาเห็นว่าไม่สามารถนำมาปรับใช้กับการเก็บรักษาอาวุธปืนซึ่งอยู่ในความครอบครองของประชาชนได้

การเก็บรักษาอาวุธปืนถือเป็นเรื่องสำคัญ เพราะหากไม่มีการเก็บรักษาอาวุธปืนไว้ในที่ปลอดภัยอย่างเพียงพอแล้ว ก็อาจทำให้บุคคลอื่น เช่นบุคคลในครอบครัว เข้าถึงอาวุธปืน และนำอาวุธปืนไปใช้จนเกิดเป็นอันตรายได้ ดังเช่นที่ปรากฏเป็นข่าวหลายครั้ง เกี่ยวกับบุคคลในครอบครัวซึ่งเป็นเด็ก ได้นำอาวุธปืนของบิดามารดาออกไปเล่นสนุกหรือพกพาอาวุธปืนดังกล่าวไปโรงเรียน จนกลายเป็นเหตุโศกนาฏกรรม ทั้งนี้เนื่องมาจากบทกฎหมายของไทยยังไม่มีข้อกำหนดเกี่ยวกับการเก็บรักษาอาวุธปืน เมื่อได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนแล้ว เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาดังกล่าว และเพื่อให้บทกฎหมายของประเทศไทยมีประสิทธิภาพและครอบคลุมการควบคุมอาวุธปืนมากยิ่งขึ้น

ผู้ศึกษาจึงเห็นว่า ควรมีการบัญญัติเพิ่มเติมเกี่ยวกับหน้าที่ในการรักษาอาวุธปืนของบุคคลที่ยื่นคำขอมิใบอนุญาตครอบครองอาวุธปืนและมีการบัญญัติบทลงโทษสำหรับผู้ได้รับใบอนุญาตครอบครองอาวุธปืนแล้วปล่อยปละละเลยหรือทำการเก็บรักษาไม่ดีเพียงพอจนเป็นเหตุให้มีการนำอาวุธปืนไปใช้ในการก่ออาชญากรรมต่างๆดังกล่าวได้กล่าวมาแล้วข้างต้น โดยนำบทบัญญัติของประเทศ ญี่ปุ่นและประเทศสหรัฐอเมริกามาใช้เป็นแนวทาง ซึ่งผู้ศึกษาจะได้เสนอแนะในหัวข้อต่อไป

ข้อเสนอแนะ

การค้นคว้าอิสระเรื่อง มาตรการทางกฎหมายในการควบคุมอาวุธปืน ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1) ปัญหาเกี่ยวกับคุณสมบัติของผู้ขอใบอนุญาตมีอาวุธปืนในครอบครอง

ผู้ศึกษาขอเสนอให้มีการแก้ไข มาตรา 13 แห่งพระราชบัญญัติ อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 โดยใช้ถ้อยคำต่อไปนี้แทน

“มาตรา 13 ห้ามมิให้ออกใบอนุญาตตามความในหมวดนี้ให้แก่

(1) บุคคลซึ่งต้องโทษจำคุกสำหรับความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา ดังต่อไปนี้

(ก) ลักษณะที่ 1 ความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร หมวดที่ 1 ความผิดต่อองค์พระมหากษัตริย์ พระราชินี รัชทายาท และผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ตามมาตรา 107 ถึงมาตรา 112 หมวดที่ 2 ความผิดต่อความมั่นคงของรัฐภายในราชอาณาจักร ตามมาตรา 113 ถึง มาตรา 118 หมวดที่ 3 ความผิดต่อความมั่นคงภายนอกราชอาณาจักร มาตรา 119 ถึง มาตรา 129 และหมวดที่ 4 ความผิดต่อความสัมพันธ์ไมตรีกับต่างประเทศ มาตรา 130 ถึง มาตรา 135

(ข) ลักษณะที่ 10 ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย หมวดที่ 1 ความผิดต่อชีวิต มาตรา 288 ถึงมาตรา 294 และหมวดที่ 2 ความผิดต่อร่างกาย มาตรา 295 ถึง 300 และพ้นโทษยังไม่เกิน 5 ปี นับแต่วันพ้นโทษถึงวันที่ยื่นขอใบอนุญาต เว้นแต่ในกรณีความผิดที่กระทำโดยความจำเป็นหรือเพื่อป้องกันหรือโดยถูกยั่วยุโทสะ

(2) บุคคลซึ่งต้องโทษจำคุกสำหรับความผิดอันเป็นการฝ่าฝืนต่อพระราชบัญญัตินี้ มาตรา 7 มาตรา 24 มาตรา 33 หรือมาตรา 38

(3) บุคคลซึ่งต้องโทษจำคุกตั้งแต่สองครั้งขึ้นไปในระหว่าง 5 ปี นับย้อนขึ้นไปจากวันยื่นคำขอ สำหรับความผิดอย่างอื่นนอกจากที่บัญญัติไว้ใน (1) และ (2) เว้นแต่เป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(4) บุคคลซึ่งยังไม่บรรลุนิติภาวะ

(5) บุคคลซึ่งไม่สามารถจะใช้อาวุธปืนได้โดยกายพิการหรือทุพพลภาพ เว้นแต่จะมีไว้เพื่อเก็บตามมาตรา 11

(6) บุคคลซึ่งเป็นคนไร้ความสามารถหรือเป็นคนเสมือนไร้ความสามารถหรือปรากฏว่าเป็นคนวิกลจริต หรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ

(7) บุคคลซึ่งไม่มีอาชีพและรายได้

(8) บุคคลซึ่งไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง

(9) บุคคลที่มีความประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง อันอาจกระทบกระเทือนถึงความสงบเรียบร้อยของประชาชน

(10) บุคคลที่มีที่มีพฤติกรรมอันตราย โดยการสะกดรอยตามผู้อื่นและได้รับคำเตือนหรือมีคำสั่งให้ยับยั้งการกระทำความผิด

(11) บุคคลที่มีพฤติกรรมรุนแรงและมีคำสั่งห้ามตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550

(12) บุคคลที่คาดว่าเป็นภัยคุกคามหรือจะเป็นอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สินของผู้อื่น

(13) บุคคลที่มีพฤติกรรมเป็นปฏิปักษ์ต่อความปลอดภัยสาธารณะ

(14) บุคคลที่อยู่ในภาวะโรคซึมเศร้าอันเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย

(15) บุคคลที่มีประวัติยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด

ผู้ขออนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนต้องผ่านการอบรมเกี่ยวกับกฎหมายและข้อบังคับเกี่ยวกับการครอบครองอาวุธ วิธีการใช้งาน และการเก็บรักษาอย่างปลอดภัย รวมถึงต้องผ่านการทดสอบทักษะการยิงปืนด้วย

ใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน ห้ามมิให้ออกให้แก่บุคคลซึ่งมีชื่อในทะเบียนบ้านตามกฎหมายว่าด้วยการทะเบียนราษฎร และมีถิ่นที่อยู่ประจำในท้องที่ที่บุคคลนั้นขออนุญาตน้อยกว่า 6 เดือน”

ทั้งนี้ การแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติมาตรา 13 ข้างต้น เพื่อให้คุณสมบัติของบุคคลที่ขอรับใบอนุญาตครอบครองอาวุธปืนให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น และเคร่งครัดมากขึ้น

2) ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับจำนวนอาวุธปืนที่มีไว้ในครอบครอง

ผู้ศึกษาขอเสนอให้มีการแก้ไขมาตรา มาตรา 9 แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 โดยใช้ถ้อยคำต่อไปนี้

มาตรา 9 “ใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืน ให้ออกให้แก่บุคคลสำหรับใช้ในการป้องกันตัว หรือทรัพย์สิน หรือในการกีฬาหรือยิงสัตว์

ใบอนุญาตนั้นให้ออกสำหรับอาวุธปืนแต่ละกระบอก ทั้งนี้การมี และใช้อาวุธปืนมิได้
คราวละไม่เกิน 2 กระบอก”

ทั้งนี้ เพื่อเป็นการจำกัดจำนวนอาวุธปืนที่ประชาชนแต่ละคนสามารถมีไว้ใน
ครอบครอง โดยไม่ให้บุคคลสามารถครอบครองอาวุธปืนได้โดยเสรีซึ่งเกินกว่าความจำเป็น
ในการป้องกันชีวิตและทรัพย์สิน

3) ปัญหาเกี่ยวกับการเก็บรักษาอาวุธปืน

ผู้ศึกษา ขอเสนอให้มีการบัญญัติเพิ่มเติม มาตรา 13 ทวิ ในพระราชบัญญัติอาวุธปืน
เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 โดยใช้ถ้อยคำ
ดังต่อไปนี้

มาตรา 13 ทวิ “ผู้ได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน มีหน้าที่ต้องเก็บรักษาอาวุธ
ปืน โดยแยกเก็บไว้ในตู้นิรภัยที่ที่ปลอดภัยต่างหากจากกระสุนปืน

นายทะเบียนท้องถิ่นที่มีอำนาจสอบถามเกี่ยวกับการจัดเก็บปืน และมีอำนาจแจ้งให้
เจ้าของปืนทราบ เพื่อทำการตรวจสอบอาวุธปืนและสถานที่เก็บได้ โดยเงื่อนไขเป็นไปตามที่
กำหนดในกฎกระทรวง

หากการเก็บรักษาตามวรรคแรก ไม่เกิดความปลอดภัยเพียงพอ หรือ อาวุธปืนถูก
นำไปใช้ในการกระทำความผิด หรือถูกนำไปใช้ในทางขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี
ของประชาชน ถือเป็นความผิดผู้ได้รับใบอนุญาตด้วย ”

ทั้งนี้ เพื่อเป็นมาตรการความปลอดภัย สำหรับบุคคลที่มีอาวุธปืนไว้ในครอบครอง
และเพื่อเป็นการตรวจสอบการครอบครองอาวุธปืนภายหลังการได้รับอนุญาต รวมถึงมีการ
บัญญัติบทลงโทษสำหรับผู้ได้รับใบอนุญาตครอบครองอาวุธปืนแล้วปล่อยปละละเลยหรือทำ
การเก็บรักษาไม่ดีเพียงพอจนเป็นเหตุให้มีการนำอาวุธปืนไปใช้ในการกระทำความผิด ซึ่งจะส่งผลให้
พระราชบัญญัติอาวุธปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.
2490 มีผลบังคับใช้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- โกวิท วงศ์สุรวัฒน์. รัฐธรรมนูญและการเมืองการปกครองสหรัฐอเมริกา. นครปฐม: โรงพิมพ์ศูนย์ส่งเสริมและฝึกอบรมการเกษตรแห่งชาติ, 2544.
- ฐาปนันท์ นิพิฏญกุล. ทฤษฎีกฎหมายในยุคกรีกและโรมัน. เอกสารประกอบการสอนวิชานิติปรัชญา. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์ลำปาง, 2560.
- บรรเจิด สิงคนดี. หลักพื้นฐานเกี่ยวกับสิทธิเสรีภาพและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2547.
- บวรศักดิ์ อุวรรณโณ. คำอธิบายกฎหมายมหาชนเล่ม 1. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2562.
- บวรศักดิ์ อุวรรณโณ. กฎหมายมหาชนเล่ม 1 วิวัฒนาการทางปรัชญาและลักษณะของกฎหมายยุคต่างๆ. พิมพ์ครั้งที่ 12. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2561.
- บวรศักดิ์ อุวรรณโณ. รวมคำบรรยายเนติภาคหนึ่ง สมัยที่ 54 การบรรยายครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา, 2544.
- พระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระนราธิปประพันธ์พงศ์. จดหมายเหตุลาดูแบร์ เล่ม 1. พระนคร: องค์การค้าของคุรุสภา, 2505.
- มานิตย์ จุมปา และพลสันต์ เลี้ยงบุญเลิศชัย. รัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกา คำอธิบายเรียงมาตราพร้อมคำพิพากษาศาลฎีกา. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2552.
- วีระ โลจายะ. เอกสารการสอนชุดกฎหมายมหาชนเรื่องสิทธิเสรีภาพของประชาชน. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ชวนพิมพ์, 2539.
- สมพร พรหมหิตาธร. ย่อหลักกฎหมายป็น. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร: นิติธรรม, 2549.
- สุริยา ปานแป้น และอนุวัฒน์ บุญนันท์. คู่มือสอบกฎหมายรัฐธรรมนูญ. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ 24 ลอว์บุ๊คส์, 2562.
- สมยศ เชื้อไทย. นิติปรัชญาเบื้องต้น (Introduction to Philosophy of Law), กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วิญญูชน จำกัด, 2553
- สราวัณ สุวรรณเสรี และอาคม ศรียากย์. กฎหมายและคดีอาวูธป็น. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ 24 Lawbook, 2563.